

צילום דיסק

רוב האנשים תופסים את המושג "דיסק" כמין צילום מסביר ומתאר, שלרוב בא לידי ביטוי בצילום ישיר של ראש וכתפיים של המצולם.

זוהי טעות נפוצה ומזכירה לי תמיד את צילומי הדרכון או הרישיון, המכונים בפינו- "פוטו רצח". ואכן אם נצלם את הדמות שלנו באופן פרונטאלי בחיתוך של קצת מתחת לכתפיים, יהיה הדבר דומה לפוטו רצח ויעשה עוול למצולם.

כדי לצלם דיסק אמיתי ומלא רגש, כזה שיביא את המצולם על תכונותיו והאישיות שבו, עלינו לעשות מספר דברים.

קודם כל צריך לגרום למצולם להרגיש בנוח מול המצלמה. עלינו לבלות זמן איתו ולהגיע למצב, שהמצלמה לא מאיימת עליו ולא גורמת לו להתנהג אחרת בנוכחותה.

לצורך העניין, אפשר פשוט לשבת מול האדם כשהמצלמה מונחת לצידו ולשוחח איתו עד שיתרגל לנוכחותה. כיום בעידן הדיגיטאלי, אפשר גם לעשות כמה קליקים סתם כדי להתאמן... תוך כדי המצולם מתרגל למצלמה והיא הופכת להיות דבר שולי כלפיו ובאיזשהו שלב הוא חוזר להיות הוא עצמו. (כמה אפשר "להתנהג" מול מצלמה, מתישהו זה מפסיק להיות אישיו).

* מומלץ מאוד להשתמש בתאורה טבעית ולא להפעיל את המבזק (פלאש).

אור המבזק מרוכז, קשה ומשטח את הדמות. גורם למצולם לאי נוחות ובוודאי לא מחמיא לו. אפשר ורצוי להושיב את האדם ליד חלון, תאורת חלון היא תאורה מצויינת. האור שבא מהחלון רך ומפוזר ומלטף את פניו. כך גם נקבל תחושה של תלת מימד, שהרי החלון מאיר צד אחד של הפנים ובצד השני חשוך יותר.

ניתן לפתוח את הפרטים בצד הכהה בעזרת רפלקטור, איזשהו לוח לבן שיחזיר את האור שבא מן החלון. (קלקר, מראה או סתם בריסטול לבן). ואפשר להשאיר את הצד הזה כהה, זה מוסיף לדרמה.

* לא כדאי לחתוך יותר מידי ולצלם רק עד הכתפיים. כמה שנראה יותר, נספר יותר.

שפת הגוף מעבירה המון, שילוב הרגליים, מינוח הידיים, הבגדים שלגופו וכו'

* אם רוצים לשייך את האדם למקום שלו, שהרי החלל הפנימי ברקע מעביר המון אינפורמציה, כדאי להשתמש בעדשה רחבה יחסית (לא כזאת שמעוותת), לעמוד קרוב לדמות, כך נדאג שהיא תהיה גדולה בפריים ועדיין נראה רקע מאחוריה.

* אפשר לשאול את המצולם היכן היה רוצה להצטלם בבית. איפה המיקום שבו הוא מרגיש הכי בנוח, או ה"פינה" שלו בבית שתעביר אינפורמציה עליו. (ארון ספרים, מיטה, סלון עם תמונות על הקיר).

* כשמצלמים דיוקן כדאי לחשוב מאיזה גובה אנו עושים את זה. יש הרבה משמעות לצילום "מגובה העיניים".

לעומת זאת יש לנו אפשרות גם להחמיא למצולם ולשנות קצת את מבנה פניו בעת הצורך. פנים עגולות, כדאי לצלם מזווית גבוהה יותר מגובה העיניים, הדבר יגרום להארכת הפנים ויחמיא למצולם.

ההיפך הדבר כשהפנים ארוכות ורזות, אז עלינו לצלם מזווית נמוכה במקצת מגובה העיניים, דבר שיעגל את הפנים ויוסיף להן נפח.

* כמובן שכדאי להתייחס לקומפוזיציה ולבנות אותה בצורה נכונה. אם הדמות פונה לכיוון מסוים, כדאי להשאיר את הצד הזה פתוח, כדי לאפשר תחושת זרימה ולא לחנוק את המצולם במסגרת.

* כדי להפריד בין הדמות לרקע, כדאי לצלם בצמצם פתוח יחסית, מה שיקטין את עומק השדה וידגיש את הדמות.

נכתב ע"י אביטל אנגל, כל הזכויות שמורות ©
אין להעתיק, לצלם, לשכפל, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר- כל חלק שהוא מן החומר שבקובץ זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בקובץ זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מבעלי הזכויות.